

Scénář Olga Jiříkovicová

Vypravěč:

- Příběh paní Olgy Jiříkovicové nás velice zaujal. V jejím vyprávění se objevuje mnoho témat, která jsou nám blízká. Problémy se začleněním, důležitost komunity, důraz na rodinu a vzájemnou pomoc a mnoho dalších obtíží spojených s přesídlením do jiné země. I přesto si její rodina prakticky celé 20. století v této nové zemi udržela české tradice.

Pamětník: 21:55–22:09, 32:10 – 32:19, 32:33 – 32:57

„Velikonoce určitě dodržíme a jako malý jsme si dodržovali i Vánoce, protože jak jsme se měli tu komunitu, tak jako děti jsme se vždycky sešli a vařili jsme a připravovali pohoštění.“ „Zpívali český písničky i ty tradice dodržovali i ty stvatby, jo že vlastně všechno to tam bylo takový český, český, český“ „maminka mi vyprávěla. Že když přišla na oslavu narozenin mého dědy, tak oni začali všichni najednou zpívat cizí řeči a máma říká jakže co to je za řeč ne? A on no že to sou Češi, Češi sme. Takže ona potom zjistila až když byla za něj vdaná, tak zjistila že můj táta je Čech původně, protože všichni tam mluví česky“

Vypravěč:

- Olga se narodila v Kazachstánu 2 roky před pádem komunistického režimu. Její rodina se tam přestěhovala z Moravy na počátku minulého století. Původní kazašské obyvatelstvo žilo hlavně kočovným životem, což pro režim nebylo dostatečně výnosné.

Pamětník 28:40 – 28:53, 28:55 – 29:00, 29:17 – 29:46

„Moje prababička se přestěhovala vlastně v roce 1911 jako dítě s rodinou.“ „Kazachstán jim nabídl, nebo ten Nikolaj druhý jim nabídl půdu v Kazachstánu“ „Babička moje jako malá s rodiči se přijela do Kazachstánu si podívat na tu půdu, pak vím že se vrátili zpátky do Čech a už se vrátili s dalšíma příbuznejma. Jo a vlastně dostali taky půdu dostali, koně dostali, krávu dostali a teďkon měli povolení na stavební, že jo mohli tam stavět domy, mohli tam stavět školky prostě rozšířila taková komunita“

Vypravěč:

- Komunismus v Kazachstánu vnímala rodina paní Olgy celkem kladně. Bylo dost práce a rozvíjela se celková infrastruktura státu. Ale i zde zasahoval do života lidí totalitní režim, ovlivnil také život Olinčiného dědečka (během války).

Pamětník – 30:55 – 31:01, 55:38 – 55:46, 55:54 – 56:03

„můj děda šel taky na vojnu vlastně na tu druhou světovou“ „se ztratilo že můj děda je Čech, protože šel na vojnu tak mu napsali Rus. Protože kdyby mu napsali Čech, tak by na vojnu nemohl jít.“ „ve všech těch papírech vojenských byl Rus, Rus, Rus aby mohl jít bojovat i když byl Kazach, takže napsali Rus a jdeš na vojnu“

Vypravěč:

- Rok 1989 poznamenal její rodinu v několika aspektech.

Pamětník: 24:20 – 24:35; 24:49 – 24:52; 24:57 – 25:10; 25:20 - 25:24

„Při rozpadu rodiče nemohli dostávat výplaty na ruku, jakože v penězích, že vlastně tátovi třeba dali pomeranče a řekli jim no to máte vaši výplatu. Máma dostávala výplaty taky oblečení“ „přišli jsme k ní do práce a teďko tam bylo shromážděné nějaké věci a vybírali jsme vlastně na ten její výplatu, vybírali jsme nějaký bundy, kalhoty, boty“ „co jsme vybrali tak jsme odnesli jo na určitou sumu“

Vypravěč:

- Museli řešit akutní problém s nedostatkem jídla.

Pamětník: 23:19 – 23:26, 23:39 – 23:36 – 23:42, 23:46 - 24:13

„Maminka taky přišla o práci, byly těžké chvíle, všechno se kradlo kolem.“; „fabriky už se nemohly zvládnout pokračovat“; „tak aby jsme mohli přežít tak vlastně napadlo nás že by jsme koupili dům a pak jsme začali pěstovat. Měli jsme zvířátka, králíky, slepice, prasátka takže, aby jsme mohli co jíst v zimě. Takže hodně jsme zavařovali rajčata okurky na zimu takže vlastně to nás udržovalo při životě.“

Vypravěč: 46:29

- Zpátky do Čech se rodina paní Olgy vrátila na konci 90. let, aby unikly právě ekonomickým těžkostem. Ale také proto, že i když se stali Kazachy, původní obyvatelé na ně pořád nahlíželi jako na cizince.

Pamětník:

„Oni sice že kočovníci, kočovali tam se, tam sem, ale taky si už možná taky už ta generace ta druhá už chtěla ustát a nemohli protože vlastně bylo hodně cizinců pro ně jo že vlastně z Ruska, z Česka, ze Slovenska, Poláci a oni neměli kde a už postupně si říkali už jako že, vrátit se zpátky odkud jste sem přijeli“

Vypravěč:

- Ačkoliv je paní Olga trochu netradiční pamětnicí - hlavně vzhledem k jejímu věku, příběh její rodiny rozhodně není méně poutavý. A s rodinou souvisí i její životní moto:

Pamětník– 50:52 – 50:45, 51:55 – 51:56, 52:00 – 52:01

„držet se své rodiny“ „nezapomínat“ „i ty své kořeny“